

του τρίτου αιώνα. Ο κεντρικός θόλος των βυζαντινών εκκλησιών και το λατινικού σταυρού σχήμα της εκκλησίας συνάδουσι κάλλιστα, και εν ταύτῃ ἡ καθαρότης καὶ ἡ ἀπλότης τῶν ἀρχιτεκτονικῶν γραμμῶν διεγείρουσι τὴν σκέψιν ὅτι ὁ ἄγνωστος ἀρχιτέκτων τῆς ἀνατολικῆς λατινικῆς ταύτης εκκλησίας ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τῆς θέας τῶν ἑλληνικῶν μνημείων.»

Ὁ δὲ ἀρχιτέκτων Couchaud λέγει τάδε περὶ τῆς παλαιᾶς μητροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐκδίδωσιν ἐν τέλει τὴν εἰκόνα, πιστὸν ὁμοίωμα τοῦ παρὰ τὴν νέαν μητρόπολιν ἀνακκινιζομένου εκκλησιδίου.

« Πρώτην εκκλησίαν κατατάττομεν χρονολογικῶς καὶ ἱεραρχικῶς τὴν παλαιὰν μητρόπολιν, τὴν σήμερον (1842) εἰς βιβλιοθήκην δημοσίαν μετασηματισθεῖσαν. Ἐκ τῆς κατασκευῆς αὐτῆς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, συγκειμένης ἐν μέρει ἐξ ἀρχαίων τεμαχίων, ἐκ τοῦ τετραγώνου σχεδίου καὶ τῆς ἐτι καὶ νῦν τὸν τύπον τῶν βασιλικῶν διατηρούσης προσόψεως, εἰκάζομεν ἐτι ἐθεμελιώθη περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα. Τὰ φράγματα τῶν παραθύρων εἰσὶ μαρμαρίνα καὶ διατετρημένα διὰ κυκλοτερῶν ὀπῶν πρὸς ἐνθεσιν ὕψων. Τὸ ἐνδον, εἰς ὃ φθάνει τις διὰ τοῦ νάρθηκος, φωτίζεται ὑπὸ στενῶν ἀνοιγμάτων ἐπὶ τῶν πλαγίων προσόψεων κειμένων καὶ παρέχει εἰσέτι εἰς τὰ βλέμματα ἴχνη τοιχογραφιῶν διχρόων, κιτρίνων καὶ αἰθαλωτῶν Ἡ εκκλησία αὕτη, ὡς καὶ πᾶσαι περὶ ὧν θέλομεν ἐμιλήσει ἐνταῦθα, εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τι τῆς πυξίδος σημεῖον, ὥστε ὁ ἱερεὺς ἱστάμενος παρὰ τὴν ἀγίαν τράπεζαν βλέπει τὴν ἀνατολήν· διὰ τοῦτο ὑπάρχει πάντοτε ἐπὶ τῶν ἀψίδων στενὸν παράθυρον, μικρὸν ὑπὲρ τὸ ἕδαφος ὑψούμενον, πρὸς εὐκύνουν τῆς θέας (τῆς ἀνατολῆς). Ἡ πρὸς ἀνατολὰς αὕτη τροπὴ, ὡς φαίνεται, εἶναι τὸ ἐντελὲς ἀντίθετον τῶν ἐθνικῶν ναῶν (Choix d' Eglises Byzantines en Grèce). »

Δὲν ἔχομεν πρόχειρον τὴν περιήγησιν τοῦ Buchon κατὰ τὴν Πελοπόννησον, τὴν Στερεάν, τὰς Κυκλάδας καὶ τὰς Ἰονίους νήσους· ἀλλ' ἐν τῷ ἄτλαντι αὐτοῦ ὑπάρχει τὸ σχέδιον τῆς δυτικῆς ἀπόψεως τοῦ Καθολικοῦ, περὶ οὗ ὁ Buchon λέγει ὅτι ἐκτίσθη ἐπὶ Γοδοφρείδου τοῦ Β'. Βιλλαρδουίνου (1223) δι' ἀρχαίων τεμαχίων, φερόντων γεγλυμμένα τινὰ οἰκῆσημα φραγκικῶν οἰκογενειῶν καὶ ἄλλα ἀνάγλυφα ἐξωθεν προσκεκολλημένα.

Καὶ τῷ ὄντι τὰ ἐντεῖχια φραγκικὰ σύμβολα ἀποδεικνύουσι τὴν φραγκικὴν τῆς εκκλησίας καταγωγὴν, ἀποκρουομένης οὕτω τῆς γνώμης τοῦ Couchaud.

Σ

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΡΥΑΚΙΟΝ

Κωμωδία εἰς μίαν πράξιν.

—

Πρόσωπα.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΠΡΕΤΑΝ. ΒΑΡΩΝΟΣ ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

ΚΟΜΗΣΣΑ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ἐξαδέλφη αὐτῆς.

Ἡ σκηνὴ ἐν Παρισίοις. — Αἰθουσα.

(Τέλος. Ἴδε φυλλάδ. 295 καὶ 296.)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, μόνη· ἔπειτα ἔρχεται ὁ ΠΡΕΤΑΝ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Φεύγει μὲ τὰ σωστά του, ὥσ' ἂν μαινόμενος. Ταλαίπωρε βαρῶνε! Ἴσως εἰς ἀξιολύπητος. . . Ἀλλὰ παρὰ πολὺ κωμικὴ ἦτον ἡ ἀπελπισία σου . . . καὶ αἱ προτάσεις ἐκεῖναι. . . Ἄ! εἶναι ἀπίστευτον! . . .

ΠΡΕΤΑΝ, καθ' ἑαυτὸν.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ μικρὰ ἀπειθὴς, ἡ ὁποία τολμᾷ νὰ διστάζῃ, καθὼς λέγουσιν. Εἶναι πολὺ εὐθυμος, μὲ φαίνεται. . . Τί διάβολον! θὰ ἐμιλήσῃ ἀφεύκτως καὶ αὕτη. (Μεγαλοφώνως) Τί εἶναι λοιπόν; τί τρέχει; εἰσθε εἰς μεγάλην εὐθυμίαν, κυρία. . . Μαργαρίτα, διὰ νὰ γελάσετε ὁλομόναχον.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

« Διὰ νὰ γελάσετε. . . » Πάλιν εἰδικαί σας φράσεις. Πότε θὰ μάθετε τὴν γραμματικὴν; . . .

ΠΡΕΤΑΝ.

Δὲν εἰξεύρω· ἀλλὰ σεῖς, κυρία Μαριγῶ, κατὰ τὴν καθαρῆν γλῶσσαν, διὰ τί γελάτε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ θυμώσω διότι μὲ μένει ἀκήμη πολλὴ ὀρεξὶς νὰ γελάσω. Ὁ κύριος Οὐαλβρὺν ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησε. . .

ΠΡΕΤΑΝ.

Τί λοιπόν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μ' εἰδείξε γράμμα. . .

ΠΡΕΤΑΝ.

Γράμμα; . . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μὲ τὴν ὑπογραφήν σας. . . ἐννοεῖται, ἀτοπώτατον. . . γράμμα πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου. . .

ΠΡΕΤΑΝ.

Λοιπόν; . . . (Καθ' ἑαυτὸν.) Ἄς ἰδῶμεν! (Μεγαλοφώνως.) Δὲν καταλαμβάνω τί ἐννοεῖτε.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Προσποιείσθε τώρα ὅτι δὲν εἰξεύρετε τίποτε! . . . Ἐκάμειτε ἄσχημα νὰ μὴ μὲ προσιδοποιήσετε, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι γελοιωδέστερον· τὸ παιγνίδι σας ἐπέτυχε . . . ἐντελῶς . . . εἶναι σκληρόν. . . ἀλλὰ ἐννοῶ. . . Φαντασθῆτε ὅτι εἶναι . . . ἔξω φρενῶν!

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἀλήθεια;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μάλιστα, σὰς ζητεῖ . . . Ὡ! πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὸν δώσετε λόγον! . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐτελείωσε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πᾶ! ἔχει καὶ ἄλλο· κατ' αὐτὸν εἴσθε ὁ ἀτιμότερος τῶν μαρκησίων καὶ ἡ ὥραία μου ἐξαδέλφη ἡ ἀπιστοτάτη τῶν κομησσῶν! Ἀφίνει ὅλα, μᾶς ἐγκαταλείπει . . . θέλει νὰ σὰς σκοτώσῃ καὶ νὰ μὲ στεφάνωθῃ.

ΠΡΕΥΑΝ.

Νὰ σὰς στεφάνωθῃ . . . αὐτός;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μάλιστα, κύριε.

ΠΡΕΥΑΝ.

Πρέπει νὰ ᾔναι πολὺ θυμωμένος! . . . Καὶ τί ἀπεκρίθητε εἰς τοῦτο;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐγέλασα μόνον . . . δὲν εἵμποροῦσα πλέον νὰ βαστάξω.

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν βλέπω ἐδῶ τίποτε τόσῳ γελοῖον.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Τί λέγετε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Λυποῦμαι ὅτι σὰς ἔδειξεν ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ὅλα ἀνεκαλύφθησαν. . . ἀφ' οὗ τὸ κακὸν ἔγινε. . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πῶς;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄς μὲ σκοτώσῃ ἂν εἵμπορῇ καὶ ἄς σὰς νυμφευθῇ ἂν θέλῃ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄ! αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη σας;

ΠΡΕΥΑΝ.

Τί θέλετε, ἐὰν ἀγαπῶ τὴν ἐξαδέλφην σας δὲν εἶναι σφάλμα μου· τὸ εἶχα κρυφόν. Δὲν μὲ ἀγαπάτε . . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Καὶ σεῖς;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐγώ; αὐτὴ εἶναι εἰδική μου ὑπόθεσις. Λυποῦμαι, λυποῦμαι πολὺ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν μὲ λέγετε, σοβαρῶς ὁμιλεῖτε, ἢ ἐξακολουθεῖτε τὸ κακὸν σας παιγνίδι;

ΠΡΕΥΑΝ.

Τὸ ἐξακολουθῶ. . . σοβαρῶς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἀγαπάτε τὴν ἐξαδέλφην μου;

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα ἐξ ὅλης καρδίας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Θέλετε νὰ τὴν νυμφευθῇτε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Διατί ὅχι;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Λοιπὸν, κύριε, λυποῦμαι ὅτι σὰς τὸ λέγω, ἀλλά..

ΠΡΕΥΑΝ.

Τί πρᾶγμα;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν πιστεύω τίποτε ἀπὸ αὐτά.

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν πιστεύετε τίποτε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὅχι, δὲν εἴσθε τόσῳ θηριώδους ὅσῳ λέγετε.

ΠΡΕΥΑΝ.

Θαυμάζω πόσον τὰ μικρὰ κοράσια. . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Κύριε!

ΠΡΕΥΑΝ.

Πόσον αἱ νέαι, θέλω νὰ εἰπῶ, εἶναι πάντοτε βέβαιαι περὶ ἡμῶν. Τῇ ἀληθείᾳ πολὺ πλέον βέβαιαι παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν των.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πλέον βέβαιαι παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν των;

ΠΡΕΥΑΝ.

Βεβαιότατα. Ἄν τὰς ἀκούσῃ τις τὰς ἐκλαμβάνῃ ὡς θαύματα δξυδερκείας, καὶ ἂν ταῖς εἴπῃ τρεῖς λέξεις εὐγενικὰς εὐθὺς χάνουν τὸν νοῦν των.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄν ὁ σκοπὸς σας ᾔναι νὰ μὲ βάλετε εἰς ἀνυπομονησίαν, τὸ κατωρθώσετε.

ΠΡΕΥΑΝ.

Θὰ ἐλυπούμην πολὺ διὰ τοῦτο, κυρία, καὶ φοβούμενος μήπως συμβῇ, φεύγω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μήπως ἄράγε ὁμιλῇ σοβαρά; (Μεγαλοφώνως.)
Κύριε Πρευάν!

ΠΡΕΥΑΝ.

Κυρία;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Σοβαρῶς, νυμφεύεσθε . . . τὴν ἐξαδέλφην μου;

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα, Κυρία.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Καὶ νομίζετε ὅτι μὲ μέλει;

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν λέγω ὅτι σὰς μέλει.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἀδιαφορῶ ὅλως διόλου.

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν ἀμφιβάλλω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὅχι, ἐνομίζετε ὅτι ἡ εἰδησις αὕτη θὰ μὲ κατελύπει.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὅχι διόλου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὅτι θὰ σὰς ἐμεμφόμην.

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν τὸ ἐνόμιζα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὅτι θὰ σὰς ἐπόθουν . . . ὅτι θὰ ἐλυπούμην . . . (Σχεδὸν κλαίουσα). Ὅτι θὰ ἐκλαίαι ἴσως . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Θεέ μου! . . . (Μεγαλοφώνως.) Μαργαρίτα . . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν ἔχει πλέον οὔτε Μαργαρίτα, οὔτε Μαριγώ . . .
Ναί, τὸ ἐπιστεύετε . . . τὸ ἠλπίζετε. (Ὁ Πρευάν θέλει νὰ λάβῃ τὴν χειρὰ της, αὐτὴ δὲ τὴν ἀποσύρει ἀποτόμως.)
Ὅχι, δὲν θὰ σὰς εἰπῶ τίποτε, δὲν θὰ σὰς μεμφθῶ διόλου, ἀλλὰ εἶναι αἰσχρὸν!

ΠΡΕΥΑΝ.

Κυρία . . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Εἶναι ἄτιμον! Ἡ ψεύδεσθε αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἢ μ' ἀπατήσατε πάντοτε. Λέγετε ὅτι δὲν σὰς ἀγαπῶ. Ποῦ τὸ εἰςέχετε; Σὰς εὗρισκω νόστιμον νὰ τολμάτε νὰ ἀπορραΐσετε περὶ τούτου.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἀκούσατέ με.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν ἀκούω τίποτε. Ἀλλ' ἂν μένη εἰς τὴν ψυχὴν σας ἔχνος τιμιότητος, θὰ μετανοήσατε περισσότερο, ἀπὸ ἐμέ' διότι μάθετε ὅτι μ' ἐκρίνeste κάκιστα, ὅτι ἠπατήθητε ἀνεπιτηδείως νομίζοντες με ἀδιάφορον, ὅτι πολλοῦ γε καὶ δεῖ εἶμαι ἀδιάφορος καὶ ὅτι . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ, ἔχουσα εἰς τὴν χεῖρα γράμμα.

Ἐδῶ εἴσθε, Κύριε Πρευάν; Καὶ βλέπω τὴν Μαργαρίταν εἰς μεγάλην συγκίνησιν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐγὼ, ἐξαδέλφη, διόλου, διόλου.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πάλιν κάμμία νέα πανουργία. κάμμία νέα δοκιμὴ τῆς κεφαλῆς σας; ὦ! ἐπιτυχάνουν θαυμάσια! . . . Ἰδέτε τώρα ἔλαβα αὐτὸ τὸ γράμμα.

ΠΡΕΥΑΝ, ἀναγινώσκων.

« Δὲν ἦτο ἀνάγκη, κυρία, νὰ κοπιᾶσθε προσποιουμένη πρὸς ἐμέ. Δὲν θέλετε μὲ ἶδει πλέον ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ οὐδέποτε θὰ γίνω αἴτιος νὰ δυσαρεστηθῆτε . . . »

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ποῖαν γνώμην ἔχετε περὶ αὐτοῦ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Τί τρέχει λοιπόν;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Θὰ τὸ μάθης; λοιπὸν Κύριε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Λοιπὸν, κυρία, τὸ εὗρισκω τέλειον. « Οὐδέποτε θὰ γίνω αἴτιος νὰ δυσαρεστηθῆτε . . . » Εἶναι ὅλως διόλου τίμιον καὶ μετριοπαθές.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τῇ ἀληθείᾳ! τὸ κρῖον σας αἷμα μὲ ἀρέσει πολὺ. ἔχετε πάλιν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ κάμμιαν θεωρίαν ἔταιμον; Βλέπετε ὅτι ὁ Κύριος Οὐαλδρὺν ἐπίστευσε δυστυχῶς εὐκολώτατα τὸ πλαστὸν σας γράμμα, καὶ χάρις εἰς τὰς λαμπρὰς πανουργίας σας, ὅπως τὰς ὀνομάζετε, χάνω ὅχι μόνον τὸν ἐρωτὰ του, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ μόνου ἀνθρώπου τὸν ἐποιοῦν ἀγαπῶ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, πρὸς τὸν Πρευάν.

Πῶς, κύριε, μὲ ἀπατήσατε πρὸ ὀλίγου; Τίποτε δὲν ἦτο ἀληθινόν; μὲ ἐπαίξετε ὡς ἂν μωρὸν παιδί; . . . Ἄ! εἶναι παρὰ πολὺ!

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα, μάλιστα, παρὰ πολὺ! ἀλλὰ ὁμολογήσατε . . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν τὸ εἶπα.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὅχι, ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἤκουσα. (Πρὸς τὴν κόμησσαν). Κυρία, ἡ κυρία Μαργαρίτα καὶ ἐγὼ ἐξηγήθημεν τέλος πάντων καὶ εἴμεθα ἐντελῶς σύμφωνοι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὀλιγώτερον παρὰ ποτε. Ἦμην πρὸ ὀλίγου ὡς ὁ βαρῶνος; τώρα εἶμαι ὡς ἡ ἐξαδέλφη μου. Ποτὲ δὲν θὰ σὰς συγχωρήσω.

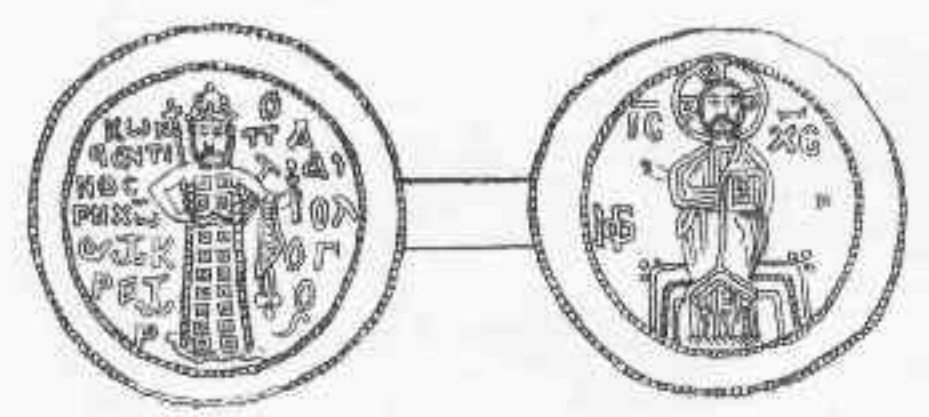
ΠΡΕΥΑΝ.

Θὰ μὲ συγχωρήσατε εὐκολώτερον παρ' ὅσον λέγετε.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς παιγνιδίων, κύριε Πρευάν.

μετὰ τῶν δὲ πραγμάτων, καὶ καὶ κῆσι καὶ βίαια, ὅσοι δὲ αὐτῶν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἔχουσιν, ὡς
 αὐτὸν πρὸς τὸν διὰ λαμψαί Γαι καὶ δὲ τὴν περὶ βίβλου ἀποφάσας ἐλπίστον πρὸς αὐτὸν ἔχουσιν
 ἡμεῖς οὖν τὸν διὰ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας
 οὖν τὸν διὰ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας
 περὶ τὴν κοινὴν ἐμνηστεύσας καὶ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας
 ἄσεβες καὶ θεοπρόβλητον ἡμεῖς οὖν τὸν διὰ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας
 καὶ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας
 αὐτοὺς αὐτῶν ῥα μαθὼν πρὸς τὸν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας καὶ τὴν ἀποφάσας

περιμένω νὰ διορθώσετε τὸ κακὸν ἀφ' οὗ σεῖς εἴσθε ὁ αἴτιος αὐτοῦ.

ΠΡΕΥΑΝ.

Βεβαιότατα, κυρία, βεβαιότατα. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάμω, παρακαλῶ ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Καὶ ἐρωτᾶτε ; Ὁ Κ. Οὐαλδρὺν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ κατηγορῇ ὡς ἄπιστον· πρέπει λοιπὸν κυρίως νὰ τὸν ἐκβάλετε ἀπὸ τὴν ἀπάτην.

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα, κυρία.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἀλλὰ, εὐθύς.

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα, κυρία.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πρέπει νὰ εἰπῇτε ὕλην τὴν ἀλήθειαν καὶ ἃς ἐνοχοποιηθῶ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μάλιστα, καὶ ἃς ἐνοχοποιηθῶμεν.

ΠΡΕΥΑΝ.

Πολὺ καλῶς, θὰ σᾶς ἐνοχοποιήσω.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Παρατηρήσετε, κύριε, παρατηρήσετε εἰς ποίους κινδύνους μὲ ἐρρίψε ἡ ἐλαφρότης σας ! Καὶ ἂν δὲν μὲ εὖρη ἐνοχον τί θὰ σκέπτεται περὶ ἐμοῦ ὁ Κ. Οὐαλδρὺν ; Εἰς τί σφάλμα μ' ἐρρίψετε ! βεβαίως πταίει καὶ ἡ ἀδυναμία μου διότι ἦτο πολὺ μεγάλη καὶ εἶναι ἀσυγχώρητος· ἀλλὰ χωρὶς τὰς κακὰς συμβουλὰς σας, ὁ θεὸς μάρτυς μου, τὸ ψεῦμα δὲ θὰ μὲ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν.

ΠΡΕΥΑΝ.

Εἶμαι ἐντελῶς πεπεισμένος περὶ τούτου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἰδέτε, κύριε, τί γίνεται ὅταν λέγῃ τις ψεύματα !

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐντρέπομαι, μὴ με ἀφανίζετε.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Λοιπὸν, κύριε, τί περιμένετε ;

ΠΡΕΥΑΝ.

Διὰ νὰ κάμω τί, κυρία μου ;

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πῶς ! δὲν τὸ ἀπεφασίσαμεν ; Νὰ ὑπάγῃτε εἰς τοῦ Κ. Οὐαλδρὺν.

ΠΡΕΥΑΝ.

Εἶναι περιττὸν, δὲν θὰ τὸν εὕρω.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Διὰ ποῖον λόγον ;

ΠΡΕΥΑΝ.

Διότι θὰ ἔλθῃ ὅσον οὐπῶ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἐτρελλάθητε ; καὶ δὲν εἶδετε τὸ γράμμα ;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἰσα, ἴσα αὐτὸ τὸ γράμμα μὲ πείθει νὰ τὸν περιμείνω ἐδῶ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Μὲ ὁμνύει ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐξαναῖδῃ πλέον ποτέ.

ΠΡΕΥΑΝ.

Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ. Δὲν θ' ἀογήσῃ νὰ ἔλθῃ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Σᾶς εἶπα ὅτι τὰ παιγνιδιά σας εἶναι ἄκαιρα.

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν παίζω διόλου . . . Ἄ φαντάζεσθε, ὡραία κυρία, ὅτι χάνει τις γυναῖκα ὡς σᾶς, ὅτι ἀποχωρίζεται, ὅτι τὴν λησμονεῖ, ὅτι παρηγορεῖται ! . . . Ὅχι, ὅχι, εἶναι δυσκολώτερον καὶ δὲν γίνονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ πράγματα. Δὲν γνωρίζετε ἡμᾶς τοὺς ἐρωτευμένους ἄνδρας ! Ἐν ᾧ ὁμιλοῦμεν ἐδῶ εἰςέρετε τί κάμνει ὁ καυμένος ὁ Οὐαλδρὺν ; πρῶτον ἐπέστρεψε εἰς τὸ οἶκμά του ἔξω φρενῶν καὶ ὠρκίσθη νὰ τιμωρήσῃ ἐμὲ, σᾶς, ὅλην τὴν γῆν· ἔπειτα, ἔκλαυσε . . ὦ ! ἔκλαυσε. Ἐπειτα ἐπεριπάτησεν εἰς τὴν κάμαραν του βήματα ταχεῖ, ἐσκέφθη νὰ ταξειδεύσῃ, ἔπειτα διὰ νὰ μὴ κοπιᾷ καὶ κινήθῃ ἀπὸ τὸν τόπον του, νὰ πετάξῃ τὰ μυελά του. Τοῦτο ἀποφασίσας, κατὰ τοὺς κανόνες τῆς ἐθιμοταξίας ἐνόησε κάλλιστα ὅτι δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ σᾶς ἰδῇ καὶ τελευταίαν φοράν. Εἶπε νὰ σᾶς γράψῃ· ἀλλὰ τί εἴμπορεῖ κάνεις νὰ γράψῃ εἰς ἓνα τόμον τὸ ὅποιον ν' ἀξίξῃ ἐν βλέμμα τοῦ ἀγαπωμένου ὄντος ; Ἐπῆρε λοιπὸν καὶ ἤρπασε ἑκατὸν φοράς τὸ καπέλλον του, — δηλαδὴ τὸ εἰδικόν μου, — καὶ τέλος λαμβάνων θάρσος τὸ ἔβαλε εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ κατέβη ἀποφασιστικᾷ· ναὶ μὲν εἰς τὸν δρόμον ἤργοπόρησεν ἴσως ὀλίγον ἀπὸ τὴν ταραχὴν του, τὸ πείσμα καὶ τὴν δικαίαν ὑπερηφάνειάν του· ἀλλὰ ἔρχεται, πλησιάζει καὶ δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ὑποχωρήσῃ· εἶναι παρὰ πολὺ πλησίον σας καὶ ὑπὸ τὴν ἑλξιν τῆς μαγείας. Δὲν ἐξαρτᾶται πλέον ἀπὸ αὐτὸν τὸ νὰ μὴ σᾶς ἰδῇ· ἡ καρδιά του τὸν παρascύρει καί . . . Ἰδέτε, ἰδέτε, ἐμβαίνει εἰς τὴν αὐλήν.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Λέγετε ἀλήθειαν ;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἰδέτε καὶ σεῖς ἡ ἰδία.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ τεταραγμένη.

Κύριε Πρευάν . . . θὰ ἔλθῃ.

ΠΡΕΥΑΝ.

Αἱ ! μάλιστα, αὐτὸ σᾶς ἔλεγα. Γνωρίζετε τὴν συνήθη του φρόνησιν ὅταν ἀναβαίνει εἰς σᾶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴν τὴν φοράν εἶναι εἰς ἀπόγνωσιν εἴμπορεῖ ν' ἀναβῇ γρηγορώτερα.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Κύριε Πρευάν . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐννοῶ. Δὲν θέλετε νὰ φανῆτε εὐθύς, αἱ; Τὸν δέχομαι ἐγώ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Προσέξτε, ὁμῶς . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Μὴ φοβεῖσθε· ἀποσυρθῆτε ἐδῶ πλησίον καὶ μὴ λησμονήσετε, ὅ,τι σᾶς εἶπα πρὸ μικροῦ· ἡ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος, ἡ θὰ στεφανωθῶμεν ὅλοι . . . ὅταν θέλετε, ἐὰν ὁμῶς . . .

Χαιρετῶ τὴν Μαργαρίταν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν εἶπα τίποτε.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἐλα, Μαργαρίτα.

ΠΡΕΥΑΝ.

Μὴ πηγαίνετε πολὺ μακρὰν, δύο μόνον λέξεις ἔχω νὰ τὸν εἰπῶ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Δύο λέξεις;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὅχι περισσότερην· μὴ ὑπάγете μακρὰν.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΠΡΕΥΑΝ, μόνος· ἔπειτα δὲ ὁ ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

ΠΡΕΥΑΝ μόνος.

Τώρα ἔρριξε, ἐδῶ σ' ἔχω! Παρὰ πολὺ μὲ τυραννεῖς καὶ ἀνατρέπεις τὰ σχέδια μου· τώρα, μὰ τὴν πίστιν μου! σὲ κρατῶ, καὶ ζωντανὸς ἀποθαμμένος θὰ νυμφευθῇς.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Σεῖς εἰσθε κύριε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐγὼ καθὼς βλέπετε. Δὲν ζητεῖτε ἴσως ἐμέ;

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Συμπάθειον, κύριε, σᾶς ζητῶ καὶ βεβαίως γνωρίζετε τί σᾶς θέλω.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὅχι ἀκόμη, ἀλλὰ εἰσθε κύριος νά. . .

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Σᾶς ἐπιστρέφω τὸ καπέλλον σας.

ΠΡΕΥΑΝ.

Εὐχαριστῶ, ἤμην εἰς ἀνησυχίαν δι' αὐτό.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ, δεικνύων τὴν ἐπιστολήν.

Σεῖς ἐγράψετε αὐτὸ τὸ γράμμα;

ΠΡΕΥΑΝ.

Μάλιστα, κύριε.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Καὶ καταλαμβάνετε πόσον προσβλητικὸν εἶναι δι' ἐμέ;

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν μὲ φαίνεται νὰ λέγῃ τίποτε παρὶ ὑμῶν.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Καὶ εἰζεύρετε ἐπίσης, ὑποθέτω, τίνος ὀνόματος ἄξιος εἶναι ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὸ γράψῃ;

ΠΡΕΥΑΝ.

Τίνος ὀνόματος; . . . Τὸ ὄνομα εἶναι ὑπογεγραμμένον.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Μάλιστα, κύριε· εἶναι ὄνομα ἀνθρώπου τὸν ὅποιον ἠγάπησα ἐκ παιδικῆς μου ἡλικίας καὶ εἰς τὸν ὅποιον εἶχα πλήρη πίστιν, ὁ ὅποιος πάντοτε ὑπῆρξε ὁ ταμίας τῶν κρυφιοτέρων τῶν προσφιλεστέρων μου σκέψεων καὶ τὸν ὅποιον τώρα μόνον προδότην καὶ ψευδῆ φίλον δύναμαι νὰ ὀνομάσω.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄς παραλείψωμεν τὴν ταυτότητά του, παρακαλῶ.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ὅχι μόνον μὲ ἐπρόδωκε, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθη τὴν φιλίαν μου, τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν μου.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄς τὴν παραλείψωμεν, σᾶς ἱκετεύω.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Μήπως θέλετε νὰ περιπαίξετε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ὅχι, κύριε, σᾶς ὀρκίζομαι.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Τί ἀποκρίνεσθε λοιπὸν διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἐδῶ διαγωγή σας;

ΠΡΕΥΑΝ.

Δὲν τὴν βλέπω κακὴν.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ὦ! βεβαίως . . . ἐπέτυχε! Καὶ πιθανῶς παραβλέπετε ὡς μικρὰ πράγματα τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν εὐσυνειδησίαν τὰ ὅποια οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην. Σᾶς παρακάλεσα νὰ παραλείψετε ὅλα αὐτά. Ἀπὸ στιγμιαῖον πείσμα εἴμπορεῖ νὰ εἰπῇ τις μερικὰ πράγματα, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάμνῃ κατάχρησιν.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ὅσα καὶ ἂν εἰπῶ, κύριε, πάντοτε περισσοτέρων εἰσθε ἄξιος.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἴσως, ἀλλὰ ἤκουσα παρὰ πολλά, καὶ ἂν δὲν ἔχετε τίποτε νὰ προσθέσετε. . .

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ὅ,τι προσθέτω εἶναι ἀπλούστατον. Σᾶς ζητῶ λόγον.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἀποποιούμαι.

ΟΥΛΑΒΡΥΝ.

Ἀποποιεῖσθε; . . . Δὲν ἐπίστευα ὅτι διὰ νὰ σύρῃ τὸ ξίφος ὁ Κ. Πρευὰν ἔπρεπε νὰ προσκληθῇ δῖς.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐκκτοντάκις, ἂν δὲν θέλῃ νὰ τὸ σύρῃ.

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Καὶ ποῖς εἶναι ἡ πρόφασις τῆς ἀρνήσεως;

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἡ πρόφασις; Καὶ ποῖα παρακαλῶ, εἶναι ἡ πρόφασις τῆς εἰδικῆς σας προκλήσεως;

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Πῶς; μὲ ἀρπάζετε τὴν κόμησσαν. . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Μήπως εἴσθε συγγενῆς, ἐραστῆς ἢ σύζυγος ἢ καὶ φίλος τῆς;

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Εἰμαι . . . ναί, εἰμαι φίλος τῆς, εἰς ἐξ ἐκείνων οἷτινες τὴν ἀγαποῦν περισσότερον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα. . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Μίαν στιγμὴν, παρακαλῶ. Πιθανὸν νὰ ἔδειξα ὅτι μ' ἀρέσει ἡ κόμησσα· ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι ἐὰν πρέπη διὰ τοῦτο νὰ μονομαχήσω μ' ὅλους τῆς τοὺς φίλους. . .

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Εἰμαι καὶ περισσότερον παρά φίλος. . . Ἐπρόκειτο νὰ τὴν νυμφευθῶ. . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Καὶ διατὶ δὲν τὴν ἐνυμφεύσατε; Ποῖος σὰς ἐμπόδισε;

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Ποῖος μὲ ἐμπόδιζε ἐν ᾧ ὅλος ὁ ἔρωσ μου, ὅλη ἡ πίστις εἰς τὸν δοθέντα λόγον ἦτο ἀντικείμενον τῶν ἐμπαιγμῶν σας; ἐν ᾧ μὲ ἐβλέπετε χαίροντες πίπτοντα εἰς τὴν παγίδα τὴν ὑποίαν μὲ ἐστήσατε καὶ ἐπαίζετε καθ' ἡμέραν μὲ τὴν ὑπόμονον εὐπιστίαν μου! ἐν ᾧ ἦσθε ἀμφοτέρω ἀμφωνοὶ βεβαίως, καθ' ὃν καιρὸν ἐγὼ μόνος, μόνος μὲ τὸ πάθος μου, μόνος, ἂν ἦναι κανεὶς ποτὲ μόνος ὅταν ἀγαπᾷ! . . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ προῖμιον.

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Ἐδουάρδε! σὺ μὲ μετεχειρίσθης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον!

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐνόμιζα, κύριε, ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲ ἐδίδετε ἄλλο ὄνομα.

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Μάλιστα, κύριε, ἔχετε δίκαιον. Μὲ ἐνθυμίζετε τὰς λέξεις μου καὶ ἐπειδὴ δὲν σὰς ἀρέσει νὰ ἀποκριθῇτε. . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄν ἀποκρίνομαι εἰς λόγους ἀσκόπους, ἀβεβαίους καὶ ἀλόγους.

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Ἀσκόπους. Σεῖς ἀποποιεῖσθε τὴν μονομαχίαν.

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἄν ἀποποιῶμαι ἐντελῶς. Ἐρωτῶ μὲ ποῖον δικαίωμα μὲ προσκαλεῖτε.

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Λοιπὸν ἀφ' οὗ πρέπει. . .

ΠΡΕΥΑΝ.

Ἐννοεῖται, ἐρωτῶ καὶ πάλιν ἐὰν εἴσθε ἀδελφός, ἐρωμένος ἢ σύζυγος τῆς κομήσεως· καὶ ἐὰν δὲν εἴσθε κανεὶς ἐξ αὐτῶν θεωρῶ ὡς μηδὲν τοὺς κομπασμούς σας. Ἄν συνειθίζω νὰ σκοτόνομαι μὲ τὸν τυχόντα.

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Μὲ τὸν τυχόντα, δίκαιε οὐρανέ!

ΠΡΕΥΑΝ.

Αἰ! βεβαίως, τί περισσότερον εἴσθε; οἰκέτος, συμφωνῶ· ἀναμφιδόλως εὐχάριστος γνωριμία, τὴν ὁποῖαν ἀπαντᾷ τις ἴσως παρά πολὺ εἰς ὥραιας γυναικός, ἐξύπνου, ἐλαφράς, ὀλίγον ἀπίστου, τὸ ὁμολογῶ καὶ φήμης ὀλίγον σκοτεινῆς. . .

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Τὴν κόμησσαν ἐννοεῖτε;

ΠΡΕΥΑΝ.

Καὶ διὰ τί ἔχι; Καὶ ἐδῶ θὰ μὲ πιεσθῇτε;

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Ναί, εἰς τὴν πίστιν μου, παρά πολὺ! Ἰπέφερα τοὺς ψυχροὺς καὶ σκληροὺς ἐμπαιγμούς σας, ἀλλὰ ὑβρίζετε γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν τιμῶ καὶ τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ σέβασθε, ἀφ' οὗ λέγετε ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε· ἐλάτε, κύριε, ἃς ἐμβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἄν ἔχω, λέγετε, τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ὑπερασπίσω· λοιπὸν αὐτὸ τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἔχασα, τὸ ὁποῖον μὲ ἤρπάσατε, τὸ ὁποῖον εἶχα χθές, θὰ τὸ ἐξαναζητήσω ἀπὸ αὐτὴν, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν καὶ θὰ μὲ τὸ ἀποδώσῃ δὲν ἀμφιβάλλω. Ὅσον ἄπιστος καὶ ἂν ἦναι γνωρίζω τὴν καρδίαν τῆς καὶ μ' ὅλας τῆς τὰς προδοσίας τὴν ἡγάπησα τόσον, ὥστε πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη. Ἐπρόκειτο νὰ γίνω σύζυγός τῆς, εἶχα σχεδὸν τὸ δικαίωμα νὰ φέρω τὸν τίτλον αὐτὸν, ἃς μὲ τὸν δανείσῃ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, θὰ μὲ δώσετε τότε λόγον; Ἐλάτε, κύριε, ἃς ἐμβῶμεν ἐδῶ.

Προχωρεῖ διὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Κομήσεως.

ΠΡΕΥΑΝ, ἐμποδίζει αὐτόν.

Εἰπέ με, Ἐρρῆκε ἐνθυμεῖσαι ὅτι σήμερον τὸ πρωὶ σὲ παρέβαλα μὲ ὄνον ὃ ὁποῖος δὲν τολμᾷ νὰ διαβῇ ῥυάκιον;

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Τί σημαίνει αὐτό;

ΠΡΕΥΑΝ.

Αἰ! Ἴδου τὸ ῥυάκιον, αὐτὴ ἡ θύρα· ἐμπρὸς ὤθησέ την! ἔχρειάσθη κόπος διὰ νὰ φθάσωμεν.

Ἦθελ τὴν θύραν. Εἰσέρχονται ἡ Κόμησσα καὶ ἡ Μαργαρίτα.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΠΡΕΤΑΝ, ΟΥΑΛΒΡΥΝ, Η ΚΟΜΗΣΣΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

ΠΡΕΤΑΝ.

Προχωρήσετε, προχωρήσετε, άπιστε κόμησσα. Ίδου κομψός ίππότης, ό όποιος ζητεί τόν τίτλον του συζύγου μόνον δι' έν τέταρτον, ώς λέγει, διὰ νά αποκτήσῃ τό δικαίωμα νά μέ στείλῃ εἰς τόν "Αδην.

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Εἶναι δυνατόν νά ἡπατήθῃν τόσον ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Α ! Θεέ μου ! πόσον ἐφοβήθην !

ΠΡΕΤΑΝ.

Μᾶς ἤκούετε λοιπόν ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ω ! ναί.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἐχω μεγάλα σφάλματα πρὸς σᾶς κύριε Ουαλβρύν. Ο φίλος σας μέ ἔδωκε κακὴν συμβουλήν καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην διότι τὴν ἠκολούθησα.

ΠΡΕΤΑΝ.

Όχι τόσῳ κακὴν, κυρία. Ὁμολογεῖτε τοῦλάχιστον ὅτι ἐτήρησα τὸν λόγον μου. (Πρὸς τὸν Ουαλβρύν.) Φίλε μου, συγχώρησέ με καὶ σὺ, χάρις εἰς ὅσας ὕβρεις μέ εἶπες.

ΟΥΑΛΒΡΥΝ.

Α ! Κυρία, εἰμ' ό μόνος ἔνοχος διότι ἀμφίβαλα πρὸς στιγμήν περὶ ὑμῶν.

Φιλεῖ τὴν χεῖρα αὐτῆς.

ΠΡΕΤΑΝ, πρὸς τὴν Μαργαρίταν.

Καὶ ἡμεῖς, Μαριγώ, συγχωρούμεθα ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Εάν συγκατατίθεμαι εἶναι ἀπὸ καλλοσύνην ψυχῆς.

ΠΡΕΤΑΝ.

Καὶ ἐγὼ ἀπὸ ἀπλοῦν οἶκτον . . . Ἐμπρὸς ᾧ προσπαθήσωμεν νά παρηγορηθῶμεν διὰ τὴν λύπην τὴν ὁποῖαν ἐπροξενήσαμεν ἀμοιβαίως.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset)

Σ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ.

Η έν Λονδίνο ἐκδιδόμενη ἡμερηίς The Daily telegraph, ἐκ συστήματος καταφερομένη κατὰ τῆς Ελλάδος, ἐδημοσίευσε τὴν 27 Ιουλίου τὸ ἐπόμενον ἄρθρον περὶ τῶν έν τῇ γενικῇ ἐκθέσει ἑλληνικῶν προϊόντων.

« . . . Σήμερον δὲ θέλομεν ἐπικαλεσθῆ τὴν προσοχὴν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν εἰς τὴν ἐκθεσιν χώρας, ἥτις ὑπῆρξε μὲν κοιτὶς πάσης τῆς ἡμετέρας εὐρωπαϊκῆς ἀγωγῆς, ἔπεσε δὲ ἀτυχῶς ἀπὸ τῆς ἀνω-

τάτης περιωπῆς, διέφευσε πολλάκις τὰς γλυκεῖας ἐλπίδας τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, σπαράσσεται σήμερον ὑπὸ ἐμφυλίων διχονοιῶν, καὶ ὁμῶς ἐμπεριέχει τοιαῦτα φυσικὰ στοιχεῖα εὐδαιμονίας καὶ ἰσχύος, ὥστε μετὰ τὰς τόσας ἀποτυχίας εἶναι ἔτι ὀρθὸν νά πιστεύσωμεν τὴν ἐπὶ τέλους ἐπιτυχίαν αὐτῆς. Αἱ ταραχαὶ καὶ οἱ περισπασμοί, περὶ ὧν εἵπομεν, δὲν ἐπέτρεψαν νά γείνῃ ἐντελεστέρα ἡ ἑλληνικὴ ἐκθεσις καὶ τωρὸντι εἶναι πολλὰ εὐτελής. Ἀλλ' ἐπραξεν ὅ,τι ἦτο δυνατόν ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνετέθη ἡ διάταξις τῶν σταλέντων, καὶ πολλὰ τούτων εἴλκυσαν συντονωτάτην προσοχὴν. Οἱ δημητριακοὶ καρποὶ ἐξετέθησαν ἄφθονοι καὶ πολλὰ δείγματα σίτου εἶναι ἀξιολογώτατα. Ἡ κριθὴ φαίνεται ἀρίστη καὶ μάλιστα ἡ τῆς Κυπαρισσίας· ἀλλὰ καὶ βρίζα καὶ ἀραβόσιτος προάγονται ἄφθονοι ἐν Ἑλλάδι, καὶ τινὰ τῶν σταλέντων δειγμάτων εἶναι καλά. Παρὰ χώρας ὅπου σμήνη μελισσῶν ἐβόμβουν περὶ τὸν Πλάτωνα, ὅπου τὸ ὄρος Ἰθὺλα εἶναι περιώνυμον (*), οἱ ἀρχαιολόγοι προσδοκῶσι βεβαίως ἄφθονον καὶ ἡδύτατον μέλι, καὶ δὲν ἔχουσιν ἄδικον διότι τὸ σταλὲν ἐκ Σαλαμῖνος ἔχει ἀμβροσίαν εὐωδίας καὶ γλυκυτάτην γεῦσιν· δι' ὃ ὁ εὐτυχὴς ἀγωνοδίκης ἡ ὁ προνομιούχος ἐκεῖνος ὅστις θέλει ἐξετάσει αὐτὸ δι' ἄλλης αἰσθήσεως ἢ διὰ τῆς ὄψεως, θέλει ἐπισύρει τὰ φθονερὰ βλέμματα πάντων τῶν μικρῶν παιδίων τῆς γειτονίας. Ἡ φήμη τῆς Ελλάδος καὶ τῶν νήσων αὐτῆς διὰ τὰς σταφυλὰς καὶ τὰς σταφίδας εἶναι γνωστὴ εἰς πάντα φίλον τῶν πλούσιων, καὶ ἦτοι εἰς πάντα ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἀγγλικὴν φυλὴν ἡ δὲ φήμη αὕτη δικαιοῦται ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἐκτεθέντων. Οἱ ἔχοντες ἔμπειρον τὴν γεῦσιν περὶ τὰς ἐλαίας θέλουσι χαρεῖ βλέποντες τὸν πλούσιον καὶ εὐχυμον καρπὸν τοῦ εἶδους τούτου τὸν ὅποιον προάγει ἡ Ἑλλάς· εἶναι μεγάλαι, λιπαραὶ, γλυκεῖαι ἀλλ' οὐχὶ καὶ πολλὰ ἐλαιώδεις. Ἡ ἀρωματικὴ αὐτῶν πνοὴ θέλει βεβαίως δελεάσει τοὺς εὐρώστους ἀγωνοδίκας κατὰ τὴν προσεχῇ δοκιμὴν. Εάν ὁ οἶνος τῆς ἐνεστώσης Ελλάδος εἶναι τοῦ αὐτοῦ εἶδους τὸ ὅποιον ἀνεγαργάριζεν ὁ Ἀνακρέων, τοῦτο εἶναι ζήτημα τὸ ὅποιον παραδίδομεν εἰς τὰς συζητήσεις τῶν λογιστῶν· τὸ καθ' ἡμᾶς ἐπαινοῦμεν ἰδίως τὸ λεγόμενον « μαῦρον κρασί ». Καὶ μὲν δὲν εἶναι ποτὸν πολυτελείας, εἶναι ὁμῶς εἰς ἄκρον εὐθηνόν, διότι ἐκάστη φιάλη τιμᾶται ὀλιγώτερα τῶν δέκα δηναρίων καὶ ὁμῶς εἶναι ἀνωτερον κατὰ τὴν ποιότητα τοῦ οἴνου ὅστις πωλεῖται ἐν ἀφθονίᾳ ἀντὶ πολλοῦ, τιτλοφορούμενος ψευδῶς βουρδιγάλειος. Εάν εἰσαχθῇ εἰς τὸν τόπον ἡμῶν θέλουσι βεβαίως κερδήσει οἱ πωληταί, διότι θὰ εὐρωσι πολλοὺς τοὺς ἀγοραστάς. Ο ἰάλλιστος

(*) Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἁρθρου συγχέει τὸ έν Σικελίᾳ ὄρος Ἰθὺλαν, ὅπου, ὡς βεβαίως ὁ Στράβων, προήγετο ἐξάισιον μέλι, μετὰ τοῦ Ὑμηττοῦ. Σ. Π.